

Прачніся! Чаму табе хочацца быць такім, як усе? Мець тое, што ёсць ва ўсіх? Чаму гэта важней, чым быць сабой – тым, якім ты быў створаны? На вуліцах так шмат людзей з паніклым позіткам. З боку – шэрая маса без прыкмет жыцця: знешні выгляд адлюстроўвае ўнутраны стан чалавека. І я, і ты ў гэтай шэрай масе. Але якімі нам быць у ёй: тымі, хто нясе радасць ці шэрасць – выбіраць нам.

Як жа не зліцца з натоўпам? Як ісці сваёй дарогай? Як адчуваць “смак жыцця” і вылучацца палаючымі радасцю вачыма і ўсмешкай? Адказ ёсць. Трэба быць з крыніцай праўды, радасці і чыстай, бескарыслівай любові. Хто гэтая Крыніца? Гэта наш Нябесны Айцец. І Ён кажа:

“І не дастасоўвайцеся да гэтага веку, але перамяняйцеся праз абнаўленне розуму, каб вы пазналі, якая воля Божая, што добрае, прыёмнае і дасканалое”

(Рым 12, 2).

Такім чынам, каб быць сабой, трэба “перамяняцца праз абнаўленне розуму”. Таму спачатку варта звярнуць увагу на тое, што ты думаеш на свой рахунак і што гаворыш сам пра сябе? А далей – зверніцца з тым, што думае і гаворыць пра цябе Бог.

Правер, колькі разоў за дзень ты кажаш: ***“Ну я і дурань”, “Я дрэнны муж/бацька/маці/дзіця”, “У мяне рукі-крукі”, “Я тоўсты”, “Вечна я ўсё псую”*** і г. д. Але таксама ў нашай галаве могуць быць і чужыя словы, якія нехта сказаў у наш адрас:

“Ты брыдкі”, “Ты робіш занадта мала”, “А вось у іншага лепш”, “У іншага гэта ёсць, а ў цябе – не”, “Нават не спрабуй – не выйдзе”...

Калі ты з дня ў дзень усё сваё жыццё чуеш гэта і прымаеш, то ўяві, які груз няпраўды цягнеш на сабе? Што за гэты час стала з тваім духам?

Вораг можа скарыстацца іншымі людзьмі, каб атакаваць тваё пачуццё годнасці як чалавека цудоўна створанага. Бо напісана: **“І стварыў Бог чалавека паводле свайго вобразу, паводле Богага вобразу стварыў яго” (Быц 1, 27). “І ўбачыў Бог усё, што Ён стварыў; і было яно вельмі добрым”**

(Быц 1, 31).

Ты чуеш? Ты створаны па Божым вобразе і ты вельмі добры!

Бог таксама кажа: **“Ты дзівосна зладжаны” (параўн. Пс 138, 14), “Любоўю вечнай Я палюбіў цябе, таму Я захаваў міласць да цябе” (Ер 31, 3), “Я выбраў цябе і не адкіну цябе” (Іс 41, 9), “Ты Сын Мой умілаваны, Цябе ўпадабаў Я”**

(Мк 1, 11).

Вядома, цяжка паверыць у сваю каштоўнасць і сілу, калі ў нашым грамадстве прынята зважаць больш на свае недахопы і стала працаваць над імі. А тое, што добрае і што натуральна атрымліваецца, не шанавець. З дзяцінства мы навучаны, што хваліць сябе – гэта дрэнна і нясціпла. А бачыць свае слабыя бакі – мудра і прыгожа. Аднак прымнажаецца тое, на што скіравана ўвага.

Ці знаёма табе сітуацыя:

– Ты сёння выдатна выглядаеш! Сукенка і макіяж табе вельмі ідуць!

– Ой! Ты што, сукенка старая, а пад вачыма сінякі!

Праўда ў тым, што калі ты сам не можаш убачыць у сабе дабро, то і іншыя не змогуць разгледзець дары і таленты, дадзеныя табе Богам.

Падыдзі да люстэрка і паглядзі на сябе. Ці ж не цуд? Ты настолькі прызвычаіўся да свайго вобразу, што не заўважаеш сябе. А на цябе з таго боку люстэрка глядзіць цэлая клеткавая дзяржава са 130-цю трыльёнамі жыхароў-клетак. Прычым кожная клетка – гэта асобная мікракраіна, дзе ёсць свае заводы, камунікацыі, нават электрастанцыя. Калі паспрабаваць вырабіць чалавека з радыёдэталей, атрымаўся б велізарны хмарачос. Так, **“дзівосныя дзеі Твае, і душа мая ўсведамляе гэта”**

(Пс 138, 14).

Клопат аб нашай самаацэнцы з’яўляецца нашым абавязкам. Каб зрабіць уласныя думкі пра сябе ветлівымі і прыязнымі, нам спатрэбіцца шмат цярпення, часу і... веры. Езус кажа: **“Усё магчыма для таго, хто верыць”** (Мк 9, 23). І калі цяжка верыць, мы можам усклікнуць:

“Бязвер’ю”

усклікнуць і папрасіць аб дапамозе! Бо

“Пан сам пойдзе перад табою і будзе з табою, Ён не адступіцца і не пакіне цябе. Не бойся і не палохайся”

(Дрг 31, 8).

А ўжо сёння ты можаш зрабіць першы крок у абнаўленні свайго розуму – пачаць дзякаваць. Дзякуй за тое, за што шчыра адчуваеш удзячнасць. Запісвай гэта і перачытай! І ты ўбачыш, як шмат маеш!